

Odvolaie podané 6. novembra 2020: Európska komisia proti rozsudku Všeobecného súdu (ôsma rozšírená komora) z 23. septembra 2020 vo veci T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg/Jednotná rada pre riešenie krízových situácií

(Vec C-584/20 P)

(2020/C 423/47)

Jazyk konania: nemčina

Účastníci konania

Odvolaiteľka: Európska komisia (v zastúpení: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, A. Steiblytė a V. Di Bucci, splnomocnení zástupcovia)

Ďalší účastníci konania: Landesbank Baden-Württemberg, Jednotná rada pre riešenie krízových situácií

Návrhy odvolateľky

Odvolaiteľka navrhuje, aby Súdny dvor

- zrušil rozsudok Všeobecného súdu,
- uložil odporkyni v odvolacom konaní povinnosť nahradiť trovy konania.

Odvolaie dôvody a hlavné tvrdenia

Podľa názoru odvolateľky treba napadnutý rozsudok, ktorým Všeobecný súd zrušil rozhodnutie Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (SRB) z jej výkonného zasadnutia z 11. apríla 2017 o výpočte príspevkov *ex ante* na rok 2017 do Jednotného fondu na riešenie krízových situácií (SRB/ES/SRF/2017/05) v rozsahu, v akom sa týka úverovej inštitúcie Landesbank Baden-Württemberg, zrušiť z týchto dôvodov:

Po prvé je kvalifikácia prílohy sporného rozhodnutia nesprávna, pokiaľ Všeobecný súd vychádza z toho, že táto príloha „nie je neoddeliteľne spojená“ s týmto rozhodnutím. V tom pozostáva skreslenie skutkových okolností. Všeobecný súd v tejto súvislosti navyše porušil zásadu kontradiktórnosti a právo na obhajobu Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií. Príloha sporného rozhodnutia predstavuje integrovanú súčasť tohto rozhodnutia. Uvedená príloha bola elektronicky predložená výkonnému zasadnutiu SRB spolu s textom rozhodnutia, ktorý ju schválil. Na sprievodnom liste týkajúcom sa rozhodnutia na vlastnoručný podpis bola táto príloha uvedená pod tým istým číselným kódom. Všeobecný súd to prehliadol a Jednotnej rade pre riešenie krízových situácií nedal príležitosť predložiť dôkaz na preukázanie vzťahu oboch dokumentov, hoci išlo o právnu vadu, ktorú Všeobecný súd zohľadnil *ex offo*.

Po druhé považoval Všeobecný súd za prípustnú námietku protiprávnosti vznesenú na prvom stupni proti delegovanému nariadeniu (EÚ) 2015/63⁽¹⁾ na základe nesprávneho právneho posúdenia a bez odôvodnenia. Všeobecný súd opomenul, že údajná protiprávnosť delegovaného nariadenia vychádza z nariadenia (EÚ) č. 806/2014⁽²⁾ a zo smernice 2014/59⁽³⁾. Keďže zákonnosť oboch posledných menovaných právnych aktov nebola sporná, nemal Všeobecný súd skúmať porušenie delegovaného nariadenia, ktoré napokon vychádza z jedného z dvoch nadradených právnych aktov. Všeobecný súd tiež nevysvetľuje, v akom rozsahu vyplývajú zistené právne pochybenia delegovaného nariadenia z nadradeného práva.

Po tretie Všeobecný súd nesprávne vyložil článok 69 ods. 1 a 70 ods. 2 nariadenia č. 806/2014, pokiaľ ide o cieľovú úroveň a ročnú základnú sumu. Všeobecný súd vychádza z toho, že cieľová úroveň a ročná základná suma môžu byť vyššie resp. nižšie. Všeobecný súd však pritom prehliada, že agentúra, ako Jednotná rada pre riešenie krízových situácií, nemôže mať oprávnenie na určenie týchto súm. Pevná referenčná suma je spojená s potrebou pomerného rozdelenia zaťaženia na všetkých, ktorí sú povinní príspevky platiť.

Po štvrté Všeobecný súd po právnej stránke nesprávne považoval delegované nariadenie, konkrétne jeho články 4 až 7, jeho článok 9 ako aj prílohu I, za „vzájomne závislé“, pričom sa dopustil nesprávnej právnej kvalifikácie úpravy príspevkov podľa rizikového profilu. Všeobecný súd zakladá svoju tézu „vzájomnej závislosti“ príspevkov na úprave individuálnych príspevkov podľa rizikového profilu inštitúcií, ktoré sú povinné platiť príspevky. Táto úprava je však výsledkom porovnania jednotlivých inštitúcií s ich konkurentmi, ktorú nemožno zameniť so „vzájomnou závislosťou“.

Po piate Všeobecný súd po právnej stránke nesprávne rozšíril povinnosť odôvodnenia, ktorú má Európska komisia podľa článku 296 ZFEÚ. Všeobecný súd kritizujúc spoločne viacero ustanovení delegovaného nariadenia skritizoval metódu výpočtu príspevku ako netransparentnú, hoci pripustil dôvernosť údajov konkurujúcich inštitúcií. Podľa názoru odvolateľky však malo stačiť, že použitá metóda, jej zmysel a jej dosah sú v príslušnom rozhodnutí vysvetlené tak, že každý, kto je povinný platiť príspevky, si ju vie dať do súvislosti s relevantnými údajmi, ktoré sa ho týkajú. Údaje jej početných konkurentov sú v tejto súvislosti irelevantné. Judikatúra pozná viacero príkladov, v ktorých bola zachovaná dôvernosť údajov konkurujúcich si osôb, pričom dotknuté právne predpisy neboli zamietnuté. Všeobecný súd napokon opomenul uplatniť svoje procesné pravidlá týkajúce sa prístupu k dôverným informáciám.

- (¹) Delegované nariadenie Komisie (EÚ) 2015/63 z 21. októbra 2014, ktorým sa dopĺňa smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ, pokiaľ ide o príspevky ex ante do mechanizmov financovania riešenia krízových situácií (Ú. v. EÚ L 11, 2015, s. 44).
- (²) Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1).
- (³) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190).

**Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 5. októbra 2020 (návrh na začatie prejudiciálneho konania,
ktorý podal Verwaltungsgericht Köln – Nemecko) – Interseroh Dienstleistungs GmbH/Land
Nordrhein-Westfalen**

(Vec C-353/19) (¹)

(2020/C 423/48)

Jazyk konania: nemčina

Predsa Súdneho dvora nariadil výmaz veci.

(¹) Ú. v. EÚ C 255, 29.7.2019.